

Tretja postaja
Jezus pade prvič pod križem

*Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si svojim križem
svet odrešil!*

Težki križ so ti naložili na rame. Nanj je obešena vsa teža sveta. Z vsakim korakom jo še bolj občutiš, pred očmi ti vstajajo slike človeških zablod. Mešajo se z vpitjem ljudi, ki gledajo tvoje okrvavljeno obličje in kričijo nate. Smejijo se tvoji ubogi podobi. Rane, ki so ti jih zadali z bičem, skelijo in krvavijo. Tudi ti si človek, občutiš bolečino. Še bolj pa te boli nehvaležnost in to, da ne razumejo. Da nočejo razumeti. Križ nosiš v imenu vseh in za vse.

Teža postane prehuda, prvič padeš pod križ. Lesena kladica se zruši na tvoje razmesarjeno telo in z vso silo pritisne na razbolelo dušo. Z obrazom udariš ob trdo kamenje na poti. Ko dvigneš pogled, se srečaš z njihovimi očmi. Tam so tvoji mučitelji, vojaki, ki opletajo z biči. Vpijejo, da vstani. Tudi drugi ljudje so tam. Gledajo in zverženo odpirajo usta, iz njih prihajajo čudni kriki. Iz oči jim sikajo strele. Sovražijo te, čeprav mnogi sploh ne vedo, zakaj. Zato, ker so te prizadeli? Ali morajo na ta način opravičiti svoja ravnanja? Oče je v človekovo dušo položil svobodno voljo. In z njo dejstvo, da najbolj sovražijo tistega, ki so mu storili krivico ...

Bo kdo pristopil in pomagal? Opreš se na roki in s kladico na ramenih skušaš loviti ravnotežje. Nikogar ni, ki bi ti odvezel vsaj del bremena. Za hip v množici zagledaš znane oči. Spet se opotečeš. Teža te vleče nazaj k tlom, ko se skušaš postaviti na noge. Ne veš, ali boš zmožgel napraviti naslednji korak, pa vendar se noge premikajo in za sabo zaslišiš drsanje lesene klade, ki jo vlečeš po kamnitih tleh. Vstal si in hodiš. Kljub bolečinam, kljub neskončni teži sveta, ki jo nosiš na ramenih. Dvignila te je ljubezen. Do tistih, ki te zasmehujejo in pretepajo. Do tistih, ki skrivaj jokajo s

tabo. Do tistih, ki ne vedo, kaj bi s tabo in sami s sabo. Do tistih, ki le nemo gledajo in ničesar ne storijo. Ljubezen do vseh ljudi. Veš, da bodo nekoč razumeli in spoznali globino tvojih besed: »*Bodite torej usmiljeni, kakor je tudi vaš Oče usmiljen. Ne sodite in ne boste sojeni: ne obsojajte in ne boste obsojeni; oproščajte in vam bo oproščeno.*« (Lk 6,36-37)

Veš, da mnogi prav zaradi tvojega zgleда ne bomo obupali nad lastnimi neuspehi, ne bomo obsojali drugih zaradi njihovih neuspehov, padcev, drugačnosti ter naše in njihove krhkosti. Veš, da nas s tem učiš ljubiti in da nam pomagaš razumeti. Zato vstaneš in hodiš ter vlečeš svoj križ naprej.

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!

Četrta postaja
Jezus sreča svojo žalostno mater

*Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si svojim križem
svet odrešil!*

Potem, ko je Sin prvič padel pod težo križa in grehov v mesu umrljivega človeka, je šel naprej. Vdan v Božjo voljo.

Takrat je srečal svojo drago mater.

Mater, ki ga je ponesla in rodila v življenje.

Mater, ki ga je varovala in nežno ljubkovala.

Mater, ki je skrbela zanj in ga iskala, ko se je izgubil.

Mater, ki je vedno razumela.

In mati je spet našla svojega dragega Sina. Njegove in njene solzne oči so se ujele v preprosti vdanosti, veri, upanju in ljubezni.

Brez besed, v žalosti in bolečini, pa vendar tolažeče in v neskončnem zaupanju je mati tudi zdaj razumela. Da se bo križev pot nadaljeval čez nove postaje, poraze in trpljenje, saj je ta pot del Gospodove velike zgodbe odrešenja, ki na krilih vere nosi in prinaša smisel ter ljubezen za vse ljudi.

Ljubezen, ki neprestano premaguje zlo in grehe. Majhne in velike. Moje, tvoje in njegove.

Zaradi te ljubezni tudi niso omagale slovenske matere, matere v Bosni in vse pogumne matere, katerih nedolžni otroci so bili kruto mučeni, odpeljani v zapore, v jame in v smrt. Na pogoriščih zla in nasilnih smrti so vedno znova zgradile novo upanje in odpuščanje. Novo zaupanje v človečnost in pravičnost.

Hvala, draga mati Marija in hvala, drage matere vseh pobitih nedolžnih otrok, za vašo tolažbo, solze in molitve. Za dragoceno materinsko ljubezen, s katero ste ovile svoje otroke in jih prepustile v Božje varstvo v nebesih, nemalokrat pa odšle same v smrt namesto njih.

Molimo te, Kristus, in te prosimo milosti za vse matere tega sveta.

Molimo te, Kristus, in te prosimo za še eno mater. Za našo domovino!

Prosimo te za njeno materinsko modrost in pravičnost do vseh Slovencev, tudi z varovanjem spomina na žrtve totalitarnih sistemov in dejanji za skupno življenje v slogi, miru in veselju.

V letu 2018 obeležujemo 100-letnico smrti velikega slovenskega književnika Ivana Cankarja, ki je mnoga svoja dela posvetil materi in domovini, pa tudi trpljenju, krivdi in očiščenju. Naj se udejanja Božji blagoslov, ki ga je Cankar zapisal v hvalnici domovini z naslovom Nebesa pod Triglavom: »O, domovina, ko te je Bog ustvaril, te je blagoslovil z obema rokama in je rekel: ‚Veseli ljudje bodo živeli tod; pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje!‘«

Da bomo lahko klicali materi domovini: »Vesela domovina, pozdravljena iz veselega srca!«

Usmili se nas, o Gospod!

Usmili se nas!